

Umutsuz

Colleen Hoover

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Vance'e.

Bazı babalar hayat verir. Bazıları hayatın nasıl yaşanacağını öğretir. Hayatımı nasıl yaşayacağımı bana öğrettiğin için teşekkür ederim.

28 Ekim 2012 Pazar

19:29

Ayağa kalkıp yatağa baktım, boğazımdan çıkan seslerden korktuğum için nefesimi tuttum.

Ağlamayacaktım.

Ağlamayacaktım.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, elimi yatağın kenarına koyup parmaklarımı koyu mavi battaniyenin üzerindeki sarı yıldızların üstünde gezdirdim. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırana kadar yıldızlara baktım.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kafamı yatağa gömdüm ve battaniyemi sıkıca kavradım. Tutmaya çalıştığım hıçkırıklarım şiddetle boşalırken omuzlarım titremeye başladı. Birden ayağa kalkıp haykırdım ve battaniyeyi yataktan çekip odanın bir köşesine attım.

Yumruklarımı sıkıp deli gibi etrafıma bakarak fırlatabileceğim başka bir şey aradım. Yataktan kaptdığım yastıkları aynadaki artık tanımadığım kızın yansımasına attım. Ay-

nadaki kız bana bakıp acınası bir şekilde hıçkırırken onu izledim. Gözyaşlarındaki zayıflık beni çıldırtıyordu. Yumruklarımız camda buluşup aynayı kırana kadar birbirimize doğru koşmaya başladık. Halının üzerinde milyonlarca parçaya bölünmesini izledim.

Şifoniyeri köşelerinden tutup kenara ittim ve bir kez daha haykırdım. Şifoniyer arkası üstü düşünce çekmece-leri açıp içindekileri odaya saçtım, önüme gelen her şeyi tekmeleyip savurdum. Şeffaf mavi perde panelleri tutup çubukları çatlayıp perde etrafıma düşene dek çekiştirdim. Üst köşeye istiflenen kutulara uzandım, içinde ne olduğunu bilmeden en üsttekini alıp bir altmışlık cüssemın tüm gücüyle duvara fırlattım.

“Senden nefret ediyorum!” diye haykırdım. “Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!”

Önüme çıkan her şeyi karşımda bulduğum şeylere fırlatıyordum. Bağırarak için ağzımı her açtığımda, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının tuzlu tadını alıyordum.

Aniden Holder’ın kolları beni arkamdan yakaladı ve öylesine sıkı bir şekilde tuttu ki, hareketsiz kaldım. Hareketlerim anlamsızlaşana kadar sarsıldım, tekmeledim ve biraz daha bağırdım. Hareketlerim artık sadece tepkiden ibaretti.

“Dur,” dedi kulağıma sakın bir sesle, beni bırakmamaya kararlıydı. Onu duysam da, duymamış gibi yaptım. Ya da umursamıyormuş gibi. Onunla mücadele etmeye devam ettim, ama beni daha sıkı tuttu.

“Dokunma bana!” Avazım çıktığı kadar bağırip tırnaklarımı kollarına geçirdim. Yine de onu vazgeçiremedim.

Dokunma bana. Lütfen, lütfen, lütfen.

Küçük ses zihnimde yankılandı ve aniden kollarının arasında gevşedim. Gözyaşlarım artıp beni iyice tüketirken güçsüz düştüm. Durmaksızın akan gözyaşlarımı tutan bir fiçı gibiydim.

Zayıftım ve kazanmasına izin veriyordum.

Holder etrafıma doladığı kollarını gevşetip ellerini omuzlarıma koydu, sonra beni kendisine doğru çevirdi. Ona bakamıyordum bile. Yorgunluktan ve mağlubiyetten göğsüne doğru düştüm, hıçkırırken tişörtünü avuçlarımla arasına aldım, yanağım kalbinin üzerindeydi. Elini başımın arkasına koyup dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Sky.” Sesi tekdüze ve duygusuzdu. “Buradan çıkmalısın. Hemen.”

25 Ağustos 2012 Cumartesi

23:50

İki ay önce...

On yedi yıllık yaşamım boyunca aldığım kararların mantıklı olduğunu düşünmeyi isterdim.

“Umarım zekâ ağırlıkla ölçülüydür ve aldığım mantıklı kararlar birkaç aptalca karara karşı ağır basar,” diyordum. Eğer bu doğruysa, yarın bir sürü mantıklı karar almam gerekecekti, çünkü Greyson’ın bu ay üçüncü kez yatak odamın penceresinden içeri girmesine izin vermiş olmam terazinin aptal kararlar tarafında oldukça ağır basıyordu. Ama, bir kararın aptallık seviyesini doğru bir şekilde ölçmenin tek yolu zamandı...sanırım tokmağı kırmadan önce yakalanıp yakalanmayacağımı görmek için bekleyecektim.

Bu durumun nasıl görüldüğünün farkında olmama rağmen, ben bir fahişe *değildim*. Tabii, elbette, fahişe tanı-

mi hoşlanmasam da birçok insanla öpüştüğüm gerçeğine dayanmıyorsa. Bu durumda, tartışmaya açık olabilirdi.

“Acele et,” diye Grayson kapalı pencerenin ardından dudaklarını oynattı, ağırdan almamdan hoşlanmadığı beliydi.

Sürgüyü çekip pencereyi mümkün olduğunca ses çıkarmadan kaldırdım. Karen alışılmamış bir ebeveyn olabilirdi, ama söz konusu gece yarısı pencereden içeri giren çocuklar olduğunda, tipik, onaylamayan annelerden birine dönüşebilirdi.

“Sessiz ol,” diye fısıldadım. Grayson kendini yukarı çekip bir bacağını pencerenin kenarından içeri attıktan sonra odama tırmandı. Evin bu tarafındaki pencerelerin yerden bir metre yüksekte olması işe yarıyordu; sanki kendime ait bir kapım varmış gibiydi. Hatta, Six ve ben birbirimizin evlerine kapılarından çok pencerelerinden girerdik. Karen buna öylesine alışkındı ki, penceremin sürekli açık olmasını sorgulamıyordu bile.

Perdeyi kapatmadan önce, Six’in yatak odasının penceresine baktım. Bir eliyle yatak odasının penceresine tırmanan Jaxon’ı çekerken diğer eliyle bana el salladı. Jaxon güvenle içeri girer girmez dönüp kafasını pencereden dışarı çıkardı. “Bir saat sonra kamyonetinde buluşalım,” diye yüksek sesle Grayson’a fısıldadı. Six’in penceresini kapatıp perdesini çekti.

Dört sene önce bitişikteki eve taşındığından beri Six ve ben ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Yatak odalarımızın pencerelerinin birbirlerine bitişik olması son derece kullanışlı oldu. Her şey oldukça masum başlamıştı. On dört yaşındayken geceleri gizlice odasına girerdim, buzdolabından dondurma yürütüp film izlerdik. On beş yaşındayken,

bizimle birlikte dondurma yiyip film izlemeleri için erkekleri gizlice odamıza sokmaya başlamıştık. Artık on yedi yaşındaydık ve ancak erkekler evlerine gittikten *sonra* odalarımızdan çıkmaya tenezzül ediyorduk. İşte o zaman dondurma ve filmler tekrar üstün geliyordu.

Six benim farklı aromalı dondurmaları tattığım gibi erkek arkadaş değiştiriyordu. Şimdilik onun için ayın aroması Jaxon idi. Benimki Rocky Road. Grayson ve Jaxon yakın arkadaşlardı, zaten Grayson’la da bu şekilde tanışmıştım. Six’in ayın aromasının yakışıklı bir yakın arkadaş olduğunda, onu benim huzuruma itelerdi. Grayson kesinlikle yakışıklıydı. İnkâr edilemeyecek kadar güzel bir vücudu, kusursuz dalgalı saçları ve delici bakışları...kısacası her şeyi vardı. Tanıdığım kızların çoğu onunla aynı odada olduğu için kendini şanslı hissedirdi.

Benim böyle hissetmemem çok kötüydü.

Perdeleri kapatıp arkamı döndüğümde, Grayson’ı yüzümden birkaç santim ötede gösteriyi başlatmaya hazır bir şekilde buldum. Ellerini yanaklarıma koyup etkileyici bir şekilde gülümsedi. “Selam, güzelim.” Bana karşılık verme fırsatı vermeden dudaklarımız ıslak bir öpücükle selamlaştı. Ayakkabılarını çıkarırken beni öpmeye devam etti. Dudaklarımızı birbirlerinden ayırmadan birlikte yatağıma doğru giderken, fazla çaba harcamadan ayakkabılarını çıkardı. İki şeyi aynı anda rahatça yapabiliyor olması hem etkileyici hem de rahatsızlık vericiydi. Beni yavaşça yatağıma yatırdı. “Kapın kilitli mi?”

“Git ve tekrar kontrol et,” dedim. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra kapının kapalı olup olmadığını kontrol etti. Karen’le birlikte geçirdiğim on üç sene boyunca hiç cezalandırılmamıştım; ve beni cezalandırma-

ya başlaması için ona herhangi bir sebep vermek istemiyordum. Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına girecektim, ama buna rağmen onun çatısı altında yaşadığım sürece ebeveynlik tarzını değiştireceğini sanmıyordum.

Ebeveynlik tarzının kötü olduğunu düşündüğümden değildi. Sadece çok...tutarsızdı. Bütün hayatım boyunca çok katı davranmıştı. Teknolojinin dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağı olduğuna inandığı için internete, cep telefonlarına ve hatta televizyona bile hiç erişimimiz olmadı. Ama diğer konularda son derece hoşgörülüydü. Nerede olduğumu bildiği sürece ne zaman istersem Six'le dışarı çıkmama izin veriyordu, eve belirli bir zamanda dönmem bile gerek yoktu. Ama bu konuda onu pek zorlamadım, belki de farkında olmasam bile eve belirli bir zamanda dönmem gerekiyordu.

Küfür edip etmememi umursamazdı, gerçi nadiren ederdim. Arada sırada akşam yemeğinde şarap içmeme bile izin verirdi. Benimle kızı değil de arkadaşımıymışım gibi konuşurdu (beni beş yaşındayken evlat edinmiş olmasına rağmen) ve her nasılsa hayatımda olup biten her şeyle ilgili ona karşı tamamen dürüst olmamı sağladı.

Söz konusu o olduğunda ortak bir noktada buluşmak mümkün değildi. Ya hoşgörülü ya da aşırı derecede katı olabiliyordu. Tutucu bir liberal gibi. Ya da liberal bir tutucu gibi. Her neyse, çözmesi zor biriydi, bu yüzden yıllar önce onu çözmeyi denemeyi bırakmıştım.

Anlaşamadığımız tek konu devlet okuluydu. Bütün hayatım boyunca beni evde eğitmişti (ona göre devlet okulu da başka bir kötülük kaynağıydı) ve Six bu fikri aklıma yerleştirdiğinden beri okula kaydolmak için ona yalvarıyordum. Üniversitelere başvuruyordum ve başvurulara

birkaç müfredat dışı aktivite eklersem istediğim okullar tarafından kabul edilme şansımı artıracığıma inanıyordum. Six ve ben aylarca durmaksızın yalvardıktan sonra, Karen nihayet kabul edip son senemde okula kaydolmama izin verdi. Birkaç ay içinde evdeki çalışma programımla mezun olabilmem için yeterince kredim olacaksa da, küçük bir yanım hayatı hep normal bir yetişkin gibi yaşamayı istedi.

Elbette, eğer o zaman Six'in son sınıf öğrencisi olduğumuz ilk haftada yabancı değişim programı yüzünden gideceğini bilseydim, devlet okulu düşüncesi asla aklımdan geçmezdi. Ama anlaşılmaz derecede inatçıydım ve Karen'a fikrimi değiştirdiğimi söylemektense elimin etli kısmına bir çatal batırmaı tercih ederdim.

Six'in bu sene okulda olmayacağı fikrini düşünmekten kaçınmaya çalışıyordum. Değişimin iyi gitmesini umduğunu biliyordum, ama bencil yanım kötü gitmesini istiyordu. Onsuz o kapılardan geçme düşüncesi beni çok korkutuyordu. Ama ayrılığımızın kaçınılmaz olduğunu ve Six ve Karen dışındaki insanların yaşadığı gerçek dünyaya eninde sonunda girmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Gerçek dünyaya erişim eksikliğimin yerini tamamen kitaplar almıştı, sonsuza dek mutlu yaşadılar dünyasında yaşamının sağlıklı olabileceğini sanmıyordum. Okumak aynı zamanda beni lise, okuldaki ilk gün, gruplar ve kötü kızlarla ilgili dehşet verici (biraz abartmış olabilirim) hikâyelerle tanıştırdı. Six'in söylediğine göre, onunla takılıyor olmamla tanınmamın pek faydası yoktu. Six cinsellikten uzun süre uzak kalamayan biriydi ve anlaşılan öpüştüğüm çocukların bazılarının da gizlilikten haberi yoktu. Bu kombinasyon okulda oldukça ilginç bir ilk güne sebep olabiliirdi.

Umurumda olduğundan değil. Arkadaş edinmek ya da birilerini etkilemek için okula kaydolmamıştım, asılsız namım esas amacıma engel olmadığı sürece sorunsuz bir şekilde idare edebilirdim.

Umarım.

Grayson kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra yatağa doğru yürürken bana baştan çıkarıcı bir gülümsemeye baktı. “Küçük bir striptize ne dersin?” Kalçalarını sallarken yavaşça tişörtünü yukarı doğru çekip zor elde ettiği karın kaslarını ortaya çıkardı. Her fırsatta kaslarını gösterdiğini fark etmeye başlamıştım. Elini enseme götürüp dudaklarımı tekrar kendine doğru yaklaştırdı.

Grayson ilk kez bir ay önce odama gizlice girmiş ve en başından beri ilişki istemediğini açıkça belirtmişti. Ben de onu istemediğimi söylemişim, o nedenle anlaşmakta güçlük çekmemiştik. Elbette, okulda tanıdığım birkaç kişiden biri olacağı için aramızdaki – olmayan – ilişkinin bozulmasından endişeleniyordum.

Odama gireli üç dakikadan az bir süre olmasına rağmen şimdiden elini tişörtümün içine sokmuş durumdaydı. Sanırım aydınlatıcı bir sohbet için burada olmadığını söylemek doğru olurdu. Dudakları ağızımdan boynuma doğru hareket ederken bu boşluğu derin bir nefes alıp yeniden bir şeyler hissetmeye çalışarak değerlendirdim.

Herhangi bir şey.

Yatağımın üzerinde tavana yapıştırılmış karanlıkta parlayan yıldızlara odaklandım, göğsüme doğru ilerleyen dudaklarının hayal meyal farkındaydım. Onlardan yetmiş altı tane vardı. Yıldızlardan. Biliyordum, çünkü son birkaç hafta içinde aynı çıkmazdayken onları birçok kez sayma fırsatım olmuştu. Grayson yüzümü, boynumu ve bazen

de göğsümü meraklı ve aşırı heyecanlı dudaklarıyla keşfe çıkarken, fark edilmez bir şekilde tepkisizce yatıyordum.

Bundan hoşlanmıyorsam, neden yapmasına izin veriyordum?

Öpüştüğüm, daha doğrusu *beni* öpen çocuklarla aramda duygusal bir bağ hiç olmamıştı. Ne yazık ki, çoğu tek yönlüydü. O ana kadar sadece bir kişi fiziksel ya da duygusal bir tepki vermeme neden olmuştu ve o da kendimi kandırmamdan ibaretti. Adı Matt'ti, bir ay kadar çıktıktan sonra tuhafıkları katlanılmaz olmaya başladı. Pipet olmadığı sürece şişeden su içmeyi reddetmesi gibi. Ya da eğilip beni öpmeden önce burun deliklerinin şişmesi gibi. Ya da sadece üç hafta içinde, "Seni seviyorum," demesi gibi.

Evet. Sonucusu bardağı taşıran son damla oldu. Güle güle Matt.

Six ve ben daha önce birçok kez erkeklere karşı fiziksel bir tepki vermeye olan ilgisizliğimi analiz etmiştik. Six bir süre eşcinsel olduğumdan şüphelendi. On altı yaşındayken denediğimiz küçük ve tuhaf bir "teori öpücüğünden" sonra, ikimiz de sebebinin bu olmadığına karar verdik. Erkeklerle birlikte olmaktan zevk almıyor değildim. Zevk alıyordum – yoksa, bunu yapmazdım. Sadece diğer kızlar gibi zevk almıyordum. Ayaklarım hiç yerden kesilmiyordu. Karın boşluğumda kelebeklerin uçtuğunu hissetmiyordum. Doğrusu, birinin beni kendimden geçirdiği düşüncesi bana son derece yabancıydı. Erkeklerle birlikte olmaktan zevk almamın asıl nedeni kendimi tamamen ve rahatça uyuşmuş hissetmemdi. Zihnimin kapanmasının bana iyi geleceği şu an Grayson'la içinde bulunduğum durum gibi. Aklım tamamen duruyordu ve bu hissi seviyordum.

Gözlerim tavandaki yığının sağ üst köşesindeki on yedi yıldıza odaklandığında, aniden gerçekliğe döndüm. Grayson'ın elleri izin verdiğimden daha ileriye gitmişti, kot pantolonumun düğmelerini açtığını ve parmaklarının iç çamaşırımın kenarlarında gezindiğini fark ettim.

“Hayır, Grayson,” diye fısıldayıp elini ittim.

Elini çekip homurdanırken alnını yastığıma bastırdı. “Haydi ama, Sky.” Boynuma doğru ağır ağır nefes alıyordu. Ağırlığını sağ koluna verip bana baktı ve gülümsemeyle beni kandırmaya çalıştı.

Etkileyici gülümsemesinin üzerinde hiçbir etkisi olmadığını söylemiş miydim?

“Buna daha ne kadar devam edeceksin?” Elini karnımın üzerinde kaydırıp parmak uçlarını yine pantolonumdan içeri sokmaya çalıştı.

Tüylerim diken diken oldu. “Ne ye?” Altından çıkmaya çalıştım.

Ellerinin üzerinde doğrulup bana budalaymışım gibi baktı. “Üstlendiğin bu “iyi kız” rolünden bahsediyorum. Bıktım, Sky. Yapalım artık şu işi.”

Bu beni genel inancın aksine, fahişe *olmadığım* gerçeğine geri götürdü. Şu an suratını asan Grayson da dahil olmak üzere öpüştüğüm çocukların hiçbirisiyle seks yapmamıştım. Cinsel tepkisizliğimin sıradan insanlarla birlikte olmamı duygusal açıdan kolaylaştırabileceğinin farkındaydım. Ama seks yapmamamın asıl sebebinin bu olabileceğinin de farkındaydım. O çizgiyi geçtikten sonra, hakkımda çıkan dedikoduların artık dedikodu olmayacağını biliyordum. Hepsi gerçek olacaktı. İstedğim en son şey insanların hakkımda söylediklerinin onaylanmasıydı. Sanırım on sekiz senedir bakire olmamı inatçılığımaya bağlayabilirdim.

Odada bulunduğu on dakika içinde ilk kez ondan gelen alkol kokusunu aldım. “Sarhoşsun.” Onu göğsünden ittim. “Sana buraya sarhoşken gelmemeni söylemiştim.” Üzerimden kalktı, pantolonumu ilikleme ve tişörtümü düzeltmek için doğruldum. Sarhoş olmasına sevinmiştim. Gitmesi için sabırsızlanıyordum.

Yatağın kenarından kalktı ve bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. Kollarını bana dolayıp başını karnıma yasladı. “Özür dilerim,” dedi. “Seni o kadar çok istiyorum ki, sana sahip olmama izin vermezsen bir daha buraya gelebileceğimi sanmıyorum.” Ellerini aşığı indirip kalçamı kavradı, sonra dudaklarını tişörtümün pantolonuyla birleştíđi yere bastırđı.

“O halde gelme.” Gözlerimi devirip ondan uzaklaştıktan sonra pencereye doğru gittim. Perdeyi çekince, Jaxon’ın Six’in penceresinden aşığı indiğini gördüm. Her nasılsa ikimiz de bu bir saatlik ziyareti on dakikaya sığdırmayı başarmıştık. Six’e baktım, bana “yeni bir tat bulmanın zamanı geldi” der gibi bilmiş bilmiş baktı.

Jaxon’ın peşinden pencereden inip bana doğru yürüdü. “Grayson da mı sarhoş?”

Kafamı salladım. “Üç etti.” Dönüp artık istenmediğinin farkında olmadan yatakta yatan Grayson’a baktım. Yatağa doğru yürüyüp tişörtünü aldım ve yüzüne fırlattım. “Git,” dedim. Tek kaşını kaldırarak bana baktı, sonra şaka yapmadığını görünce istemeye istemeye yaktan kalktı. Dört yaşındaki bir çocuk gibi dudaklarını bükerek ayakka-bılarını giydi. Dışarı çıkması için kenara çekildim.

Six, Grayson’ın pencereden inmesini bekledikten sonra içeri tırmanırken çocuklardan biri, “fahişeler” diye homur-

dandı. İçeri giren Six gözlerini devirdi, sonra dönüp kafasını dışarı çıkardı.

“Sırf sevişemediğiniz için fahişe olmamız ne tuhaf. Aşağılık herifler.” Pencereyi kapatıp yatağa yürüdü, pat diye oturup ellerini başının arkasına koydu. “Birin daha işi bitti.”

Güldüm, ama kahkaham yatak odamın kapısının sertçe vurulmasıyla bölündü. Hemen gidip kapıyı açtım ve Karen’in içeri girebilmesi için kenara çekildim. Annelik içgüdüleri beni hüsrana uğratmadı. Six’in yatakta olduğunu görene kadar deliye dönmüş gibi etrafına bakındı.

“Lanet olsun,” dedi ve bana döndü. Ellerini beline koyup kaşlarını çattı. “Erkek sesi duyduğuma yemin edebilirim.”

Yatağa doğru gidip içimde dolaşan saf panik duygusunu gizlemeye çalıştım. “Ama hayal kırıklığına uğradın *çünkü...*” Bazen bu tür şeylere verdiği tepkiyi anlamakta gerçekten zorlanıyordum. Daha önce de söylediğim gibi... *tutarsızdı.*

“Bir ay sonra on sekiz yaşına gireceksin. Seni bir kez olsun cezalandırmak için zamanım daralıyor. Bir an önce işleri eline yüzüne bulaştırmaya başlasan iyi edersin, evlat.”

Şaka yaptığını görünce rahat bir nefes aldım. Kızının beş dakika öncesine kadar bu odada biriyle oynadığından şüphelenmediği için neredeyse suçluluk hissettim. Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki, duymasından korkuyordum.

“Karen?” dedi Six arkamızdan. “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, az önce iki yakışıklıyla oynadık, ama sarhoş oldukları için sen gelmeden önce onları kovduk.”

Ağzım açık kaldı, dönüp Six’e alaycılığın *gerçeklerden*

bahsederken hiç de komik olmadığını anlamasını umduğum bir bakış attım.

Karen güldü. “Belki yarın akşam yakışıklı ve ayık çocuklar bulursunuz.”

Karen’in artık kalp atışlarımı duymasından endişe etmeme gerek olduğunu sanmıyordum, çünkü kalbim tamamen durmuştu.

“Ayık çocuklar, ha? Sanırım bunu ayarlayabilirim,” dedi Six bana göz kırparak.

Yatak odasının kapısına doğru geri dönerken, “Geceyi burada mı geçireceksin?” diye sordu Karen, Six’e.

Six omuzlarını silkti. “Sanırım bu gece benim evimde kalacağız. Önümüzdeki altı ay boyunca bu evde geçireceğim son haftam olacak. Ayrıca, düz ekranda Channing Tatum’u izleyebiliriz.”

Karen’a bakar bakmaz yine başladığını gördüm.

“Yapma, anne.” Ona doğru yürümeye başladım, ama gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. “Hayır, hayır, hayır.” Ona ulaştığımda, çok geçti. Hıçkırarak ağlıyordu. Katlanamadığım şeylerden biri, birinin karşımda ağlamasıydı. Beni de duygusallaştırdığından değil, canımı sıktığından. Ayrıca, oldukça tuhaftı.

“Bir gece daha,” dedi Six’e doğru giderken. Bugün ona en az on kez sarılmış olmalıydı. Six’in birkaç gün içinde gidecek olmasına neredeyse benden daha fazla üzüldüğünü düşünüyordum. Six on birinci kez ona sarılma isteğine razı olurken Karen’in omzunun üzerinden bana göz kırptı. Karen’in odamdan çıkması için onları zorla ayırmak zorunda kaldım.

Kapıya doğru yürüyüp son kez arkasına döndü. “Umarım yakışıklı bir İtalyan çocukla tanışırsın,” dedi Six’e.

“Birden fazlasıyla tanışsam iyi olur,” dedi Six duygusuzca.

Kapı Karen’in ardından kapanır kapanmaz arkama dönüp yatağa atladım ve Six’in koluna yumruk attım. “Tam bir *sürtüksün*,” dedim. “Hiç komik değildi. Yakalandığımı sandım.”

Gülüp elimi tuttu, sonra kalktı. “Gel. Rocky Road’um var.”

Israr etmesine gerek yoktu.